

Ah Mine'l İktidar!

Uzun zamandır odağımıza aldığımız bir konu, bir kavram, iktidar…İçinden çıkmaya çalıştığımız .. Bir türlü çıkamadığımız.. Delinin kuyuya bıraktığı taş olarak görebiliriz iktidarı. Kör karanlık bir zeminde aranan, ancak bulunamayan bir taş..

Peki bu taşı aramakla neden bu kadar uğraşıyoruz? Neden bu kadar önemsiyoruz bunu (bu arada, kullandığım öznenin çoğul, kolektif bir özne olması, başkalarının adına konuştuğum izlenimini vermiyordur umarım; paylaşım, dönüşüm, her zaman bir ilişkiselliği gerektirir, ama ben daima 'ben'dir. Burada konuşan 'ben'im, en azından ben öyle sanıyorum!)?

İktidar, genel olarak, bütün siyasi ya da kültürel oluşumların, hareketlerin, kuramların ele aldığı, tartıştığı bir kavram..Ancak, anarşinin bunu özellikle önemsemesi ve gündemine alması gerekiyor. Çünkü, anarşi, sözcük anlamı olarak iktidarın yokluğunu imler!

Bu durumun yanına bir de kavrama yüklenen ve kavramın kendisine içkin anlamların çeşitliliğini düşünürsek mesele daha da karmaşıklaşıyor. Yazacağım satırlar, bu karmaşıklığı gidermeye dair bir iki düşünce kırıntısını paylaşmak amacında..

Özellikle M.Foucault'nun iktidar yorumu oldukça kafa karıştırıcı görünüyor(Foucault kim mi? Taşı atan deli!). Bu bağlamda, Foucault'nun iktidara olumlu bir anlam yüklemesinin çok da anlaşıldığını düşünmüyorum; ki bu yaklaşım, Foucault'nun teslimiyetçi bir perspektif çizdiği izlenimini bile uyandırmıştır.

Foucault'nun bu kuramının neden iyi anlaşılamadığına bakarsak, sanırım şunu görürüz; arapça bir sözcük olan iktidarın türkçe karşılığı daha çok egemen olmak, yönetmek gibi ifadelerle ilişkilenmiş ve bu algı dile yerleşmiş durumda.. Oysa, iktidarın ilk anlamı, 'bir şeyi yapabilme gücü'ne işaret eder; iktidar olmak, bir şeyi yapmaya muktedir olmak, gücü olmak.. Meseleye böyle bakınca, Foucault'nun iktidara olumlu bir anlam yüklemiş olması açıklık kazanabilir.

İktidar kavramı, dile yerleşmiş olan anlamıyla kullanıldıkça (egemen olmak, yönetmek vs.) sorunun ortadan kalkacağını sanmıyorum. Ben burada, iktidar kavramının yerine kullanılmak üzere 'otorite' sözcüğünü önereceğim. Yerleşik olan algıyı kırmak her ne kadar zor görünse de bunun gerekli olduğunu düşünüyorum. Aksi takdirde ne Foucault'nun iktidar kuramı ve ona yüklediği olumlu anlam anlaşılacak; ne de genel iktidar tartışmaları bir açıklığa kavuşacaktır.

Böylelikle iktidarın her yerdeliği anlaşılabilir. Karşı durulması gereken iktidar ilişkileri değil de bu ilişkilerin otoriter ya da tahakkümer biçimlere dönüşmüş halleridir diyebiliriz.

d.

MEKAN BÜLTEN

Ölene Kadar Bekle ya da Anarşi Şimdi!

19.12.00 Katliamı, Tecrit ve Tutsaklar için Kadıköy'de buluşuldu.

Brad Will öldürüldü.

toprak komün özgürlük

Tuzla yerelinde ki anarşistlerden kır komünü projesi. Girişim sohbetlerinin ilki mekanda yapıldı.

"UCU KIR KOMÜNÜNE DAYALI SEHİR ÖRGÜTLENMESİ"

SÖYLEŞİSİ

03.12.2006 17:00

mekanarsi@yahoo.com

MEK@N

Siddeti reddetmek Haktır!

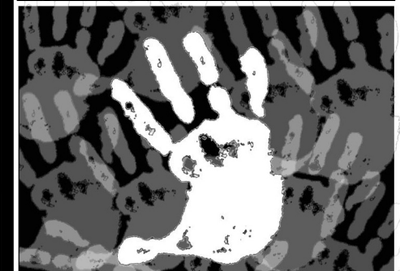
Halil Savda HAKLI!

Vicdani Redçi Halil Savda'dan orduya bir süpriz daha. "Kaçar kaybolur" hayalleri kuran TSK' "Kaçmayacagım buradayım" süprizi karşısında "yine mi antimilitaristler" şokunda.

Sistemin canına "oku"yalım!

6 Kasım'da Beyazıt'da 24 Kasım'da İstanbul'un çeşitli mahallelerinde ki liselerde... Eğitim karşıtı eylemler yapıldı.

Kadına karşı siddete

Dur

Kadınlar kulubu adlı feministler 25 Kasımda bildiriler dagıttılar, yazılamalar ve stickerlar yaptılar...

mekAn ETKİNLİKLERİ SÜRÜYOR

Yaşar Çabuklu ile sohbetler; Postmodernizm ve Anarşi ile başladı. Mekanda ki etkinliklerden haberdar olabilmek için: mekanarsi@yahoo.com

YA KADERİMİZ DER GEÇERİZ , YA DA İSYAN ÇIĞLIKLARINI ATARİZ…

Kadın yıllarca bu topraklarda ezilen ve sömürülen, baskıya ve şiddete maruz bırakılarak, erk hakimiyetinde tutsak bedenler haline dönüşmüştür.
Hem devletin hem yasalarının, dinin, ailenin, okulun ve medyanın otoriter ve hiyerarşik biçimleri karşısında aşağılanan, küçük düşürülen aciz ve çaresiz kadın olarak yıllarca bu topraklarda ikinci sınıf muamele görmüştür.Kadınlara sahip çıkmak ve korumak insiyatifini görev ve fırsat bilen iktidarların ve devletin bu yönde ki tüm kurumları sadece birer kandırmacadır.Dayak, işkence, tecavüz, cinsel sömürü, cinayet kadınların kaderi değildir.Ama yıllarca babasından kocasına, kocasından devlete ve yasalarına kadar mağduriyetin ötesinde içler acısı manzaralar yaşanmakta ve bu devletse buna seyirci kalmaktadır.Yine iktidarlar tarafından güya anlamlı kılınan böyle günler, kadına dayalı gerekçelerden prim yaparak kendini yücelten devletlerin ve iktidarların kendilerini aklama politikalarından başka bir şey değildir.Bu yüzden biz anarşist kadınlar bu günleri reddediyoruz.
Kendi hayatta kalma mücadelesini veren ve yaşamlarını sahiplenen kadınların, hayatın her alanında bir küresel kurtuluşun hayalini kurduğu ve bunun bir ağ gibi örüldüğü kadın örgütlenmelerine ihtiyacı vardır.Gündelik hayatlarımız erkek egemen bir toplumun altında yönetilmekte ve yönlendirilmektedir.Ya kaderimiz der geçeriz, yada isyan çığlıklarını atarız. Kadercilik bizi böyle bir toplumun köleleri yapmaya devam edecek, istediğimiz eşitlik ve özgürlüğü hiçbir zaman da vermeyecektir.İçinde yaşadığımız bu toplum her gün üç kadından birinin tecavüze, birinin cinsel tacize, her beş kadından birinin namus ve töre cinayetlerine kurban verilmesine ve neredeyse her iki kadından birinin ya babası ya 'koca' sı tarafından şiddete yani dayak ve işkenceye uğramasına izin vermektedir.
Ve tüm bu olayların felaket tellallığını yapan medya, kadını bir eşya gibi tanıtmaya ve göstermeye devam eder.Çünkü amacı reyting ve reyting dir.Kadın programları penceresinden ekranlara taşınan yaşamlar medya tarafından dejenere edilerek içselleştirilmeye çalışılmaktadır.Devletin medyası ,döven kocasına geri gönderilen kadını, babası tarafından satılan kızı ve tecavüze uğrayan bir bebeğin üzerinden yapılan bir pazarlıktır.Bu olaylar bu toprakların değişmeyen gerçekleridir.
Feminizm ve feminist hareket üzerinden birleşen kadınlar ve kuruluşlar kucak açan anne şefkatiyle kadınlara sahip çıkarlar ve siyasi arenaların erkekleri olmaya devam ederler.Oysaki böyle bir hareket yaşamın koşullarını ele geçirmeye ve direnişe örgütlemek olmalıdır.Er meydanları bizim meydanlarımız olamaz. Biz sadece kendimizin değil bu topraklarda ki tüm kadınların özgürce bireyler olarak kendini anlatabildikleri ve yaşayabildikleri bir toplumun hayalini kuruyoruz.Feminizmin nihai amacını devriştirip kendine sahte kılıflar yapanların da karşında yine kadınlar olmalıdır.
Dönüşüm yalnızca kadının farkındalığına varmasıyla değil, onula beraber mücadele edecek
herkes için olacaktır.Yıkılması gereken tahakkümün tüm biçimleridir ve bu ancak bir kadın örgütlenmesinin anarşi ve özgürlük ruhundan hareketle kadınların bir araya gelerek kendilerine tayin edilmiş bir yaşamın koşullarını ele geçirmesiyle gerçekleşebilir.
Bugün 25 kasım; kadına karşı şiddete hayır diyen, yine kadınların seslerini yükselttikleri fakat değişmeyen tek şeyin şiddetin kendisi olduğu gerçekliğinin resmiyetidir.Şiddet; hayatın her alanında tüm canlılara ve tabiat anaya uygulanan, her geçen gün çıtasını yükselterek artmaya devam eden bir tahakküm biçimidir.Kadının içinde bulunduğu durum erkek tarafından basit ve önemsiz görünebilir, ancak bir hayat üzerinde baskı kurmak kimsenin hakkı yada sorumluluğu değildir.Erkek tarafından şiddete ve (buna bedensel vahşet de denilebilir) maruz kalan kadın sinik ve silik bir yaşamın içerisinde, toplumun değer yargılarından yada bir erkeğin hak saydığı yargılardan kurtulmalıdır.Kurtulmak ve kaçış erkeğe karşı durmak değil kendi bedeni ve düşüncesiyle yüzleşip özgürleşebilmektir.

KADINLAR KULÜBÜ

kadinkulubu@yahoo.com

Kadınlar Kulübü

960402007

The Emma Goldman Papers

[Photograph, 1893 Sept. 1, Philadelphia] / — 1 p. ; 8 × 9 cm.
Obtained from the City Archives of Philadelphia.

1878

"Onun [kadının] gelişmesi, onun özgürlüğü, onun bağımsızlığı kendinden ve kendisi aracılığı ile olmalıdır. İlk önce, kendisini bir seks metası olarak değil, bir şahsiyet olarak değerlendirmesi ile. İkinci olarak, herhangi birisinin ~~kendi~~ vücudu üzerinde hak iddia etmesini reddederek; istemedikçe çocuk doğurmayı reddederek, Tanrı'ya, Devlet'e, topluma, kocaya, aileye vb. hizmetçi olmayı reddederek; yaşamını daha basit, ama daha derin ve zengin yaparak. Yani, yaşamın anlam ve özünü tüm karmaşıklığı ile anlamaya çalışarak; kendisini ~~toplumun~~ değer yargılarının ve sınırlamalarının korkusundan özgürleştirerek"

Emma Goldman
"Anarchism..."

Mekan Etkinlik

Cumartesi 19:00 da sinema.
Salı - Persembe 19:00'de ingilizce.
Pazartesi 21:00 - Perşembe 19:00 Tai chi
Çarşamba 19:00 sağlık ve ilk yardım atolyesi
Bitkilerle tedavi atolyesi.
Cuma 19:00 Bilgi atolyesi
Dikis Atolyesi

kezo

HZ. Yusuf un, Yakub un hikayeleriyle büyüttü beni ninem. Ne bir Köroğlu olma özlemi ne de Rastam Zal ın gürzünü elime alma hayalim olmadı. Şahsımda gerçek olanın, esas olanın çocukluk olduğu bir tanrısal kehanetmişçesine gerçek oluyor."
"...en rafine olmuş düşüncelerle ulaştığım vicdani ret kararımı erkeğin soğuk aklına değil, kadının duygusal zekasına, çocukların saf ve sınıfsız ütopyalarına, yaşlıların bilgeliğine, gençlerin kendilerini çıkarsız adamalarına dayandırmayı ahlaki olduğu kadar Demokratik Sosyalizme olan inancımın yeganesi sayıyorum."

HALİL SAVDA

Küçükken Halil e mahallesinde kezo derlermiş,cılız ve sıska bir çocuk olduğu için.Bizler ise onu o kocaman yüreğine sığdırdığı özgürlük aşkının yansımasıyla ve her fırsatta bizlerle paylaştığı hoş sohbetlerinden tandık.Bi sus Halil desek susmaz, alınmaz, hayıflanmaz yine konuşurdu, bizim kezo.Halil bu kez vicdani red hakkı için konuşuyor
Halil savda 2004 yılında ilk kez vicdani reddini açıkladı.Savaşmayacağını,militarizme ortak olmayacağını,tahakküm mekanizmalarının ve iktidarın sömürüsü karşısında direneceğini ve bu sebeple askerlik yapmayacağını söyleyerek vicdani bir karar aldı.
Halil savda 2006 yılında kendi isteğiyle gittiği orlu da tutuklandı ve kapatıldı.Eğer Halil mahkemesine gitmeseydi şu an tutuklu olmayacaktı ve yaşamına kaldığı yerden devam edebilecekti.Fakat vicdani red askerlik yapmamak yada askerlikten kaçmak değildi ,tam tersine zor olan da olsa hayallerine gerçeklik kazandırmak ve gerçekten özgür yaşayabilmek için bütün insanlara yapılan bir çağrıydı.
Vicdani red sadece barıştan yanadır, bu kazanım için savaşlara ihtiyaç olmadığı gibi bir taraf olmaya da gerek yoktur.Yıllarca bu topraklarda süren bir savaşın tanıklarıyız.Yıllarca süren iktidar kavgalarının, işkencelerin, kapatılmaların ve kaybedilen yaşamların tanıklarıyız.Yoksulluk ,açlık, acı ve ölümlere tanığız.Eli kanlı devletin ve ordusunun yaşamlarımızı gasp edişine, vicdanlarımıza saldırışına tanığız.Biz barış diye yapılan kandırmacanın gözyaşlarına tanığız.Ve bizler gördük ki, hiçbir savaşın kazanımı yoktur ve şimdiye kadar da hiç olmamıştır.Yeryüzündeki tüm canlıları ve yaşam için gerekli olan her şeyi bir anda yok eden, üstelik uzun bir süre üretilmesine engel olan, bombalar, silahlar ve tanklarla yeşili kana bulayan bir vahşetin gerçek yüzüdür SAVAŞ .Vicdani red artık kendi düşüncelerimizde sorgulanması gereken ve eylemlerimizde vücut bulması gereken bir reddediş dışında, gerçek anlamda kazanılması gereken en vicdani insan hakkıdır.T.C Devleti, vicdani red diye bir hak tanımıyor ve tanımaması gibi kendi yasaları aracılığıyla vicdani reddini açıklayan birini askersin diyerek tutuklayıp yargılıyor.Sürekli devam eden bu tutukluluk hali salınıp yeniden alınıverme yaşamın boyunca seni mahkum eden bir devletin ve yasalarının, sahtekar ve ikiyüzlü bir demokrasinin halidir.
Halil Savda şu an askeri yargının karşısında kendi hak ve özgürlük mücadelesi için duruyor. Mekandakiler 22 Aralık Halil in mahkemesin de,
Saat sabah 06:30 çorluya doğru yola çıktığımızda, (heyecanlıyız,ucunda Halil i görmekte var ya)saat 09:00 da orlu askeri mahkemesinin önündeydik.Yaklaşık 20 kişi ellerinde Halil e vermek için aldığımız karanfillerle bekliyorduk.Fakat kapıdakiler bizi duruşmaya almamak için yada oyalamak için işbirliği yapmış gibiydiler.Havanın ayaz denecek kadar soğuk olması halimizi acınır kılmamış olsa gerek, tam 1,5 saat bekledikten sonra Halil in avukatı Suna nın gelmesiyle, içimizden bir oh çektik.Kapıdakiler içeriye sadece 10 kişinin girebileceğini çünkü salonun kapasitesinin bu kadar olduğunu söylediler.Fakat kimse dışarıda beklemeye yanaşmıyor, herkes Halil i görmek ve oradaki duygularını paylaşabilmek için içeride olmak istiyordu.Suna, hakime sorabileceğini ve hepimizi alabileceğini söyledikten sonra kapıya zaten dayanmıştık.Ve hepimiz içeriye alındık ve duruşma salonunda 20 kişiye de yer açarak ,tabiri caizse iyice sıkışarak yerleştik.Halil içeri çağrıldığında ellerimizde ki karanfilleri Halil e verdik.Duruşma tüm sıkıcılığıyla devam ederken aradaki boşluklarda Halil arkasına dönüyor, bizde ona dışarıdaki eylemlerden, yapılan tüm çalışmalardan bahsediyorduk.Halil in iki davası birden görülüyordu.İlk davası, firar ikincisi ise, vicdani red emere itaatsizlikte ısrar idi.Halil iki savunma yazısı yazmıştı.(yine döktürmüştü bizim kezo)Duruşmadaki ayrıntılara fazla girmeden sonuç olarak, Halil in tutukluluk halinin devamına, bir sonraki duruşmanın 15 Ocak tarihine ertelenmesine karar verildi.

Halil inanıyoruz ki verdiğin mücadele hiç kolay değil, bizler elimizden ne gelirse senin adımını attığın bu yolda yapmaya devam edeceğiz.Mekan da, yeni yıla sensiz gireceğiz ama yüreğimiz seninle.

MEKAN

geçek bir An...

Bir yıl daha geçti Beyoğlu'nda… gezerek, göz süzerek, taciz ederek…

Her yeni yıl dileği, her temenni, güzellikten yanadır. Her yeni yıl gelişinde insanlar sokaklar, caddeler, süslenir, boyanır tabiri caizse güzelleştirilir. Bizlerse dönüp geçmişe bir bakarız güzellikten yana dolmuş kafalarımız ve güzelleştirilmiş bedenlerimizden…
Kapitalizm güzellikten yanadır.
Bu yeni yılda, Beyoğlu ve istiklal caddesi tıklım tıklım kalabalık bir insan yığınının eğlenmek ve daha güzel bir yıla başlamak için toplandıkları "iyi ve mutlu yıllar" şiarıyla haykıran seslerin buluşma yeriydi. Ademoğullarının eğlencesine tanık olduğumuz yine mi ve yine mi diyebileceğimiz bir yıla daha girdik. Hepimize geçmiş oldu bu yılda…duvarlara asılan afişlere baktığımızda içinde yaşadığımız erkek egemen kültürün iğrenç yüzüyle bir kez daha karşılaştık. Kadın artık bedeniyle tamamen bir seks metası haline dönüşmüş, üzerinde bir eşya gibi fiyatı biçilmiş, sofraya sunulan sürpriz olarak verilmeye hazırlanmıştı. Bu yıl biz geçmişe dönüp bir baktık…ve gördük ki cinayetler, tecavüzler, cinsel tacizler, şiddet ve gözyaşları hiç bitmemiş ve dinmemiş. Bu yıla da baktığımızda erkek egemen devlet çirkin siyasetlerini güzelleştirmek adına yine üstü kapalı "kadın korumacılığı" yaparak ikiyüzlü sahtekarlığını göstermiş.
Bu yılda.sokaklar ve caddeler Ademoğulları için hazırlanmıştı, dükkanlar kırmızı iç çamaşırları ile donatılmıştı, kırmızı güller süsledi ellerinizi ve gecelere renk katacak bedenler yani kadınlar vardı sokaklar da…Hiç bitmeyen hikayenin gerçek kahramanları sizlerdiniz bu yılda...O gece Hırvatistan dan gelen iki üniversite öğrencisi kadın istiklal caddesindeydi, amaçları eğlenmek belki de felekten bir gece çalmaktı. Çalmak diyorum çünkü geceleri erkeklerden çalan kadınlar dan bahsediyorum.Peşlerine takılan magandalar vücutlarına dokunarak, sıkarak ve acıtarak taciz ediyorlardı kadınları. Kadınlar kaçmak için çabalıyor oysa uluorta da delikanlılar yaparsa, kaçış mümkün olmuyor pek.Ve araksından şiddette beraberinde… bir tokatla sarsıyor birini. Kadınlar kalabalıkta polislerin yanına doğru gidiyorlar ama taciz orada da rahat bırakmıyor. Polisler küfür ediyorlar kadınlara, çünkü gecenin bir yarısı kadın olmaktan ötürü orada olmaya hakları yok, çünkü eğlenmeye hakları yok. Bu manzaralar aklımızdan hiç çıkmayacak. Kadınlar yineyeni bir yıla girdiklerin de hatırlamamaya ve unutmaya devam edecekler.
Kapitalizm güzellikten yanadır demiştik.Yeni yıl da bizleri avutacak kadar yalanı ve yalancısı da var. Asar, keser, biçer, döver ama sever de…tıpkı erkek gibi, devletimiz gibi, babamız gibi bizi korur da…ama bizler gördük ki güzellik dediğin öldürüyor da.
Bir yıl daha geçti,hepimize geçmiş olsun…

Meksika Konsolosluğu YUMURTALANDI

İndymedia muhabiri ve anarşit aktivist Brad Will Meksika'da desteklemek için katıldığı direniş eylemleri esnasında paramiliterlerce öldürüldü.

Meksika Konsolosluğu önünde yapılan eylemde okunan bildiri:

Buradan mesafe olarak çok uzakta ama duygular, düşünceler ve istekler açısından yanı başımızda olan Meksika'nın Oaxaca kentinde beş aydır bir grev yaşanıyor. 500 yıldır adalet, eşitlik ve özgürlük için isyanın eksik olmadığı topraklarda yeni bir tarih yazılıyor.
Bu tarihi anlara eşlik eden, onları çarpıtmadan, sistemin ve kapitalizmin istediği şekle büründürmeden, doğrudan insanlara ulaştırabilmek için çalışan bağımsız alternatif basının çalışanlarından, New York Indymedia muhabiri Brad Will 27 Ekim 2006 tarihinde iktidarın her daim kullandığı bir yöntemle, halkın arasına sızan sivil giyimli paramileter güçler tarafından vurularak öldürüldü.
5 ay önce eğitim şartlarının ve ekonomik durumlarının düzeltilmesi için greve başlayan öğretmenlerin grevine, Oaxaca Halk Meclisleri daha fazla demokrasi talebiyle destek verdi. En demokratik taleplerin dile getirildiği eylemlere eyalet polisinin yanıtı çok sert oldu. Polisin ve Halk Meclislerinin istifasını istediği Vali Ulises Ruiz'in hiç çekinmeden kullandığı paramiliter güçlerin saldırıları sonucu 7 kişi yaşamını yitirdi. Halkın üzerine saldırtılan bu güçleri belgelemek için bölgede olan Brad Will, belgelemek istediği devlet destekli şiddetin kurbanlarından biri oldu.
Indymedia kurulduğu günden beri tüm adalet, eşitlik ve özgürlük mücadelelerinin yanında yer aldı, tüm dünyaya yayılan basın ağıyla bu mücadelelerin sesini çoğaltmak, mücadele edenlerin haberleşme ağı olmak için çaba gösterdi. Bu uğurda Oaxaca'da bir meslektaşımızı ve yoldaşımızı kaybettik, anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Bu olay yılgınlık ya da korkuya kapılmamızı değil aksine daha güzel bir dünya için daha çok çalışmamız gerektiği bir kez daha anımsattı.
Tüm Indymedia ağının ortak talebi olan sivil giyimli kent polislerini siyasi paramiliter güç olarak kullanmaya devam eden Oaxaca Eyalet Başkanı Ulises Ruiz Ortiz'i de kapsayan tüm yetkililer üzerine Bağımsız Gazetecilerin yürüteceği tam ve eksiksiz bir araştırma talebini destekliyoruz. Birkaç saldırganın tutuklanması gibi göstermelik eylemlerin asla yeterli olmayacağını belirtiyoruz.
Dünyanın birçok bölgesinde devam eden adalet, eşitlik ve özgürlük mücadelelerin sesi olmaya devam edeceğimizi bir kez daha yineliyor, adaletsizliği, sömürüyü ve köleliği korumak amacıyla bu mücadelelere karşı yürütülen şiddeti lanetliyoruz.

Oaxaca komününe selamlar...

Halil Savda ya Özgürlük

Halil'in mahkemede yaptığı savunmalar:

5. KOLORDU ASKER MAHKEMESİ BAŞKANLIĞI'NA
CORLU – TEKİRDAĞ

Ben Vicdani Redçiyim. Vicdani Reddimi 2004 yılında askeri kışlada açıklamıştım. Yine Vicdani Red tavrım nedeniyle yargılandığım mahkemede vicdani ret tutumumu ayrıntıları ile açıklamış ve hiç bir militarist kurumda yer almayacağımı söylemiştim. Ayrıca defalarca basının karşısına geçerek Vicdani Reddimi kamuoyu ile paylaştım. Vicdani Red tutumumu açıkça sürdürdüm. Hiçbir zaman kaçmadım ve gizlenmedim.

Askeri Savcının hakkımdaki firar iddiası doğru değildir. Firar suçlamasını kabul etmiyorum. Firar etmedim, kaçmadım. Kaçmadığımın en açık ve bariz kanıtı Vicdani Red yargılamama gelmemdir. 7 Aralık 2006 tarihli Vicdani Red duruşmasına gelmemiş olsaydım şimdi tutuklu olmazdım. Kaçmış olsaydım duruşmaya katılmazdım. Ben sivilim, asker değilim. Asker olmayı kabul etmedim, etmiyorum. Bu gerçekliğe rağmen hala bana asker muamalesi yapılmaktadır. Bu uluslararası sözleşmelere, evrensel hukuka ve özgür iradeye bir saldırıdır. Israrla "sen askersin" dayatması bir zulumdür.

Bütün bu gerçekler ortadayken, askeri savcının firar suçlaması, mahkemenizce yargılanmam Türk Demokrasisi'nin ve yargısının bir utancıdır.

Vicdani Red, açıkki militer yapılarda görev yapmama ile ilgilidir. Ordu militer bir organizasyondur. Ordu'da görev yapmıyorum. Askeri birliğe ellerim kelepçelenerek zorla götürüldüğümde askerlik yapmayı reddetim. Bu tutumum nedeni ile yargılanıyorum. 28.12.2004 tarihli duruşmada serbest kaldığımda, Askeri birliğe gitmemem vicdani ret tutumumla ilgilidir. Bundan ayrı değildir. Vicdani ret tutumu süreklidir. Sürekliliği açık olan bir tutumun farklı gerekçelerle yeniden yargılama konusu yapılması, yargılamanın ve hukukun tekliği ilkesine aykırıdır.

Bugün mahkemeniz tarafından serbest bırakılsam bile askeri birliğe tekrar gitmeyeceğim. ünkü birliğe gitmek demek ölmeyi, öldürmeyi ve otoritenin nesnesi olmayı kabul etmem olacaktır.

ünkü Askeri Birliğe gitsem, erkek egemen sistemin bir parçası olmuş olacağım, Türkiye'de sürmekte olan çatışmaların, akan kanın ortağı olmayı kabul etmek demektir. Ben ne sürmekte olan çatışmaların ortağı olmayı kabul ederim, ne de otoritenin bir nesnesi olmayı Savaş karşıtı ve özgürlükçü görüşlerim her türlü silahı, otoriteyi, öldürme ve tahakkümü reddediyor.

Bu davanın vicdani red hakkının kabulüne ve yargıda keyfiliğin son bulmasına vesile olmasını diliyorum.

22.12.2006
Halil Savda

19 aralık 2000 … hayata dönüş operasyonu adı altında yüzlerce adli ve siyasi tutukluya yönelik işkencenin, zulüm ve ölümle gelen bir sürecin başlangıcıdır. F tiplerindeki tecrit uygulaması devam ediyor. Bugüne kadar tecrit'e karşı sürdürülen ölüm orucunda 122 kişi yaşamını yitirirken ,600'ün üzerinde tutuklu sakat bırakıldı. Ancak F tiplerinde katledilen tutukluların sayısı tecrit'e karşı direnişte yaşamını yitirenlerden çok daha fazladır.Devletin kanlı politikalarına, sahte vaatlerine ve riyakar politikacılarına karşı, kaybedilen yaşamların direnişinin sesi olmak için Kadıköy'de toplananlar bir kez daha F tipi hücrelerinin ve tecritin son bulması inancı ile buluştular.Anarşistler olarak tüm kapatılmalara ve zulümlere karşı katıldığımız mitinge "Bütün Devletler Teröristtir"yazılı pankart eşliğinde çıplak ayaklarla yürüdük.Yürüyüş esnasında "BAK DEVLET BAK! AYAKLAR ÇIPLAK! BÜTÜN TUTSAKLAR ÖZGÜR KALACAK!"sloganı atıldı.Arama noktasına gelindiğinde gelenek yine bozulmadı ve atılan slogan "BAK POLİS BAK! AYAKLAR ÇIPLAK! BÜTÜN TUTSAKLAR ÖZGÜR KALACAK"şeklinde değiştirilerk arama noktasından geçilmeden miting alanından ayrıldık.

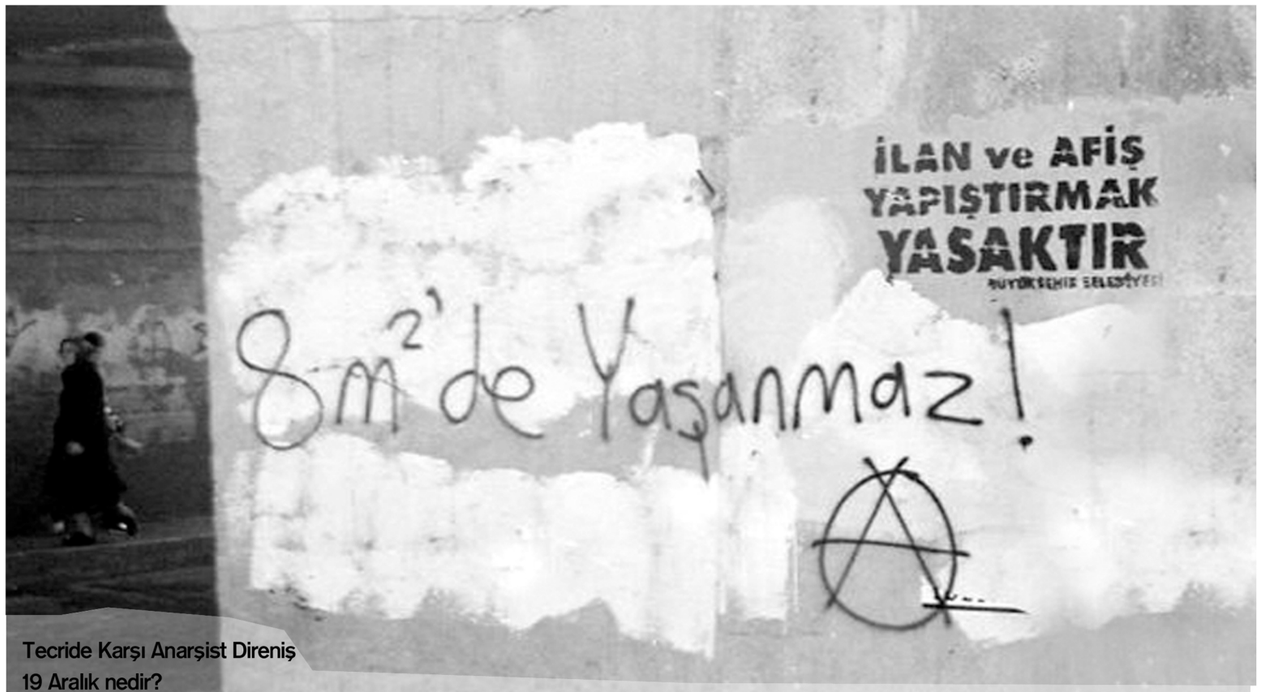
Zindanlar yıkılsın,tutsaklara özgürlük…
İçerde dışarıda hücreleri parçala..
Yaşamak haktır, tecrit'e son..
Bütün devletler katildir…
Tecrit'e karşı anarşist direniş…

8m² ne Eder!

4 Alaturka tuvalet.
14 Okul sırası.
16 taksim kaldırımı "Türk graniti"
14 kadıköy bankı
2 maltepede ki Mc donalds vitrini
1/2 İETT otobüsü.
2 taksi
2480 İETT otobüs bileti.
12 kahvehane ve ya 10 ofis masası
76 32 ekran tv
4 çekyat
mekanın tuvaletinin 2 katı
16 çevik polis kalkanı
1,5 panzer
...
8 m ne eder!
8 m ne ederse etsin
bir yaşami
alamaz içine .

8m² de yaşanmaz!

Tecride Karşı Anarşist Direniş

19 Aralık nedir?

19 Aralık bir gündür; 18 Aralıktan sonra gelir, 20'dense önce... Bir yıldönümü... Takvimde bir yaprak... Muktedirlerin kan bayramı... 19 Aralık bir başlangıçtır; belki de bir son... Acıyı çağrıştıran bir kelime oyunu; ya da öfkeyi...

Hepsi ya da hiçbiri...19 Aralık 2000 tarihinden bu güne F Tiplerine karşı sürdürülen direnişte hayatını kaybeden 122 direnişçi, 600 sakat, intiharlar, ağır fiziki ve ruhsal tahribatlar da aynı sorunun cevabı olabilir. 19 Aralık, sistem içi hayatlarımıza dönmemiz ve cellâdımızı hayranlıkla takip etmemiz için sallanan sopadır. Yirmi zindana yirmi bin asker, yirmi bin gaz bombası, yirmi bin dipçik, binlerce mermi çekirdeği, kırk bin postal, onlarca iş makinesi ve otuz iki ceset torbasıyla girişilen bir seferdir 19 Aralık. "Sahte Oruç Kanlı İftar" manşetiyle şakşaklanan bir dezenformasyon kampanyasıdır.

Bütün güler yüzlü ve şuh bakışlı liberal maskelerin çıkarılıp keskin dişlerin gösterildiği bir tören alayıdır. Hayata Dönüş yaftasıyla piyasaya sürülen bir gözdağıdır.

19 Aralık devlettir. 19 Aralık, bir meydan okumadır. Bildiriler, basın açıklamaları ve eylem çağrıları olayı şöyle duyurur: 19 Aralık 2000 tarihinde sabaha karşı dört sularında yaşanan vahşi katliamla birlikte, tecrit esaslı hapishaneler olan F Tipleri de açılmış oldu. Ama bildirilerin ruhu yoktur. Basın açıklaması metinleri ve eylem çağrılarının da öyle. Kelimelerin canı acımaz. Öfke duymazlar onlar.

Sekiz metre karede, bir ömür boyu tek başına geçirilecek yirmi dört saatleri anlatabilecek bildiri yazılmadı henüz. En yakınlarınızdan yasalarca belirlenmiş olanlarıyla, "haftada bir gün ve bir saatten fazla olmamak kaydıyla" ve cam bölmeler arkasında (o da telefon aparatıyla) görüşebilmeyi anlatabilecek bir metne rastladınız mı?..Ya da yazın sıcağını ve kışın soğuğunu misliyle içerde tutan ring araçlarında, bileklerine oturan kelepçeyle muayene sırası bekleyen tutsağı nasıl anlatırsınız? Ama içerde hayat böyle akar.

Dahası da vardır:

Türkü söylediğiniz için mektuplaşmanızın engellendiği bir şeydir tutsaklık. Üzeri bir kalıp yağla sıvalı yiyecek müsveddesini reddettiğiniz için, kitaplarınız ya da küçük el radyonuzdan olduğunuz bir şeydir. Arama adı altında taciz edilmekten hoşlanmadığınız ya da herhangi bir şeyi herhangi bir yöntemle protesto ettiğiniz için yakınlarınızla görüşmeniz engellenebilir. Sularınızın hiç akmıyor oluşu ya da paranız olmadığı için temizlik malzemesi alamamanız önemli değildir. “Genel Arama” adı altında talan edilen hücrenizi temiz tutmuyorsanız disiplin kuruluna sevk edilmeniz an meselesidir. Herhangi bir nedenle çatıdaki kiremit kafanıza düşerse hücre cezasıyla da karşılaşabilirsiniz: Ya da paranızla satın aldığınız el aynasının artık yasak olduğu söylendiğinde onu teslim etmeye yanaşmazsanız… İstediğiniz şeyi değil, idarece uygun görüleni okumak, izlemek, dinlemek ve eylemek zorunda bırakılırsınız. Ve bunun adına “birey olmayı öğrenmek” denir.

Yirmi dört saatinizi aynı dört duvar arasında geçirdiğiniz arkadaşınızla aynı fotoğraf karesinde yer almak isterseniz birey olmayı da öğrenememişsiniz demektir.

Tutsaklık, demir kapı açıldığında sizi bekleyen şeyin ne olduğunu bilememektir. Jandarmanın copudur. Gardiyanın küfürü. Ve diğerlerinin sürgün kararları, idari yaptırımları, "darp ve cebir izine rastlanamamıştır" raporları, mütalaa ve hükümleridir...

Tutsaklık bir rapora, istihbarat dosyasına ve sicil numarasına indirgenmenizdir. "Haftada bir gün ve bir saati geçmemek kaydıyla" gelen ziyaretçinizin kolunun mühürlenmesidir: "TERÖR - GÖRÜLDÜ"

24 saatinizin denetim altında tutulması, her adımınızın gözlenmesi fakat varlığınızın görmezden gelinmesidir.

İşte bu yüzden onlarla yalnızca yolunuz adliyeye, hastaneye ya da mezarlıklara düşerse karşılaşabilirsiniz. Ve ayakları hep çıplaktır!

Bildiriler, basın açıklamaları ve eylem çağrılarının ruhu yoktur. Meydan okumaları yanıtlamaz onlar.

19 Aralık, iktidarın sızdığı her delikte yanıtlanması gereken bir meydan okumadır.

5. KOLORDU ASKER MAHKEMESİ BAŞKANLIĞI'NA
ÇORLU – TEKİRDAĞ

Savunmamda Askeri Yargıtay 3. dairesinin "askerlikten tamamen soyutmak maksadıyla emre itaatsizlikte ısrar" suçlaması ve vicdani ret tutumum üzerine, özetle bir kaç söz etmeyi önemli buluyorum.

Türkiye, bütün çağdaş demokrasilerin artık bir angarya olarak gördükleri ve gittikçe çürüyen zorunlu askerlik uygulamasına son vermek istemiyor. Bu nedenle temel bir insan hakkı olan vicdani reddi, ve vicdani red tutumunu cezalandırıyor. ünkü vicdani reddin kabul edilmesi durumunda, militarist yapıda büyük bir gedik açılacağını biliyorlar. Vicdani Ret hakkının kabulu, tahakküme ve itaate dayalı işleyen sistemin zayıflaması demektir. Bu nedenle Türkiye Cumhuriyeti Devleti, antidemokratik, otoriter yasaları ile yüzleşmiyor, bundan kaçınıyor. Gerçek anlamda barış, özgürlük ve demokrasi. Militarist kültür ve yapıların aşılması ile olanaklıdır. Bu ise toplumun militarist kültür ve kurumlarla yüzleşmesi demektir. Militer kültür ve kurumlarla yüzleşilmedikçe barışçıl ve özgürlükçü birey-toplum gelişmeyecektir.

Askeri Yargıtay 3. dairesi "askerlikten tamamen soyutlamak maksadıyla emre itaatsizlikte ısrar" (Askeri Ceza Kanunu 88. Maddesi) ile cezalandırılmamı istemektedir. İlgili madde için, şöyle de denilebilir: işe hile karıştırıp askerlikten kurtulmak. Vicdani Red tutumunun böyle olduğunu iddia etmek, büyük bir yalandır. Böyle bir şey yok. Vicdani Red tutumum, tamamen anti-otoriter, antimilitarist ve savaş karşıtı görüşlerimin bir dışavurumudur. Vicdani Red, Türkiye'ninde imza attığı uluslararası temel bütün sözleşmelerde, bir insan hakkı olarak geçmektedir. Türkiye'nin de altına imza attığı bu sözleşmelerin tarafıma uygulanmasını istemem. Ve buna uygun davranmam en doğal hakkımdır. Bu özgür iradenin bir tecellisi olup, barış ve demokrasiye olan, inancımın bir gereğidir. İşe hile karıştırmak isteyen, Türk Silahlı Kuvvetleri ve Askeri Yargıtay 3. dairesidir. Vicdani Reddin "emre itaatsizlikte ısrar" veya "askerlikten tamamen soyutlamak maksadıyla emre itaatsizlikte ısrar" suçlamasına konu olması, devletin bir hilesidir. Bir sivil olan vicdani redci, yargılanmakta ve asker muamelesi görmektedir. Bu bir hiledir. Oynanan bir tiyatrodur. Bu tiyatroda senaryo, Askeri Ceza Kanunudur. Senarist ise, Askeri Yargıtay 3. Dairesidir. Bu tiyatroda payına düşen, 5 yıla kadar ağır hapis cezasıdır. Ben bu tiyatroda tanık ve sanık pozisyonundayım. Bu oyunda mahkemenizin rolü, yönetmenliktir. İzleyicilerin payına ise, kötü bir oyun ve korku düşüyor. Yönetmenin senaryodaki korkuyu yenecek, yaratıcılıktan uzak olduğu ve senaristin kurgusuna sadık kalacağı anlaşılıyor. Umarım yanılırım.

Emperyalist güçler ve onların yerli maşalarınca, Ortadoğu kana bulandı. Bu güçlerin Irak'ı içine sürüklediği yıkım ortada. İran ve Suriye'de de yakın bir gelecekte benzer bir durumun gelişeceği bütün Siyaset Bilimcileri tarafından ortak bir kanı olarak paylaşılmaktadır. Türkiye'de Büyük Ortadoğu Projesi'nde pay sahibi. Bu politik hesapların bir parçası. Emekten ve barıştan yana olanlar, bu hesaplara tavır alır, almalı. Bunların bir parçası olmaz. İşte tamda burada, vicdani ret tutumu anlam kazanıyor. Yine Türkiye'nin içine çekildiği çatışma ortamı büyük bir yıkımdır. Ekonomik, Psikolojik, Siyasi ve Sosyal sonuçları ağırdır. İnkar ve imha siyaseti ile, Kürt sorununun çözülmediği ortada, aksine imha ve inkar sorunu daha da ağırlaştırmıştır, ağırlaştırmaktadır. İnkar ve İmha'ya karşı, isyan da sorunu çözemiyor, daha da kangrenleştiriyor.

Askeri yöntemlerde ısrar isyanı, isyan askeri yöntemlerin sürekliliğini sağlıyor. Devletin bir an evvel askeri operasyonlara son vererek Kürt sorununun özgürlükçü temelde çözümünün önünü açması ve PKK'nin silahlara veda etmesi, kalıcı barış için gereklidir. Bu anlamda çatışmalarda ölen askerlerin, gerillaların, faili meçhule gidenlerin, bir şekilde çatışmalarda ölenlerin, yakınlarının, eşlerinin, çocuklarının, kardeşlerinin ve annelerinin acılarını paylaşıyorum. Yine köyleri yakılan, göç yollarına düşen, işkence seanslarından geçen ve cezaevlerine atılanların ızdıraplarını, yalnızlıklarını paylaşıyorum. Vicdani red tutumum bu paylaşmadan beslendi ve gelişti. Birbirimizin acılarını ve ızdıraplarını paylaştığımızda canlı varlık olmanın bilinci gelişecektir. Bu ise savaş karşıtlığı bilincidir. Kalıcı barış böyle gelişecektir. O bütün zorluklarına rağmen Vicdani ret tutumu ile şahsımda barışa gerçeklik kazandırdığım için çok mutluyum.

Son olarak şunu belirtmek istiyorum: Benim psikolojik durumum gayet iyi. Psikolojik muayeneyi kabul etmiyorum, etmeyeceğim. Hiç bir şekilde muayene olmayacağım.

Acı ve mutluluklarımızı paylaşalım ki özgür barış gelişsin.

Halil Savda

"Dört yıl bekleme diploma hemen şimdi"

6 Kasım günü Anarşistler İstanbul Üniversitesi Beyazıt Meydanında Eylemde yanlarında getirdikleri kırmızı kurdaleli 2400 adet diplomayı üniversite öğrencilerine elden dağıttılar. Diplomalarda aşağıdaki eylem bildirisi yazıyordu.

Beyin yıkama endüstrisi tarafından zombileştirilmiş olanlar, bugün Beyazıt'ta sadece YÖK'e değil beyinlerin yıkanmasına, sistemin kalifiye köleleri olmak için eğitilmeye, bilginin uzmanlarda toplanmasına, gerontokrasiye (yaşlıların egemenliğine), bilginin iktidarına ve kurumsallaşmasına, kısacası Eğitilmeye ve Uysallaştırılmaya karşı çıkıyorlar.

Doğduklarından beri etkisiz hale getirilen körpe yürekler, hayatları boyunca uysallaştırılmış ve bastırılmış olarak zombiler haline getirilmektedirler. Bu evcilleştirme (uysallaştırma) süreci, toplumun gözünde asırlardır meşru kılınarak insanın özgürlüğünün ilksel düşmanlarından biri olmuştur. Bir piramit biçiminde inşaa edilen toplumda kişi önce aile, sonra Milli Eğitim ve Üniversiteler, daha sonra ordu ve İş tarafından köleleştirilmektedir. Daha da ötesi hapishaneler efendilerin tüm bu uysallaştırılma sürecine rağmen sorgulayan fertleri bastırmak ve yok etmek için son çare olarak kullandığı bir kurum olarak ortaya çıkar. Bu kölelik çemberinden çıkmak isteyen her birey veya topluluk sistem tarafından, soruşturmalara tabi tutulur, fişlenir, hapsedilir, işkence görür ve kimi zaman da katledilir. Fakat ne hikmetse başkaldırının başını ezmek ve kişiliksizleştirilmek anlamına gelen eğitim en masum kavram olarak bilinir ve meşrulaştırılır. Efendilerine teslim olmuş toplumun fertleri onun kurallarına göre yaşamak için eğitim kurumlarından geçirilmekte, makinenin en profesyonel ve işlevsel elemanları olarak hayata hazırlanmaktadır. Bu hayat kendisini İş olarak tanımlayan ve çalışan sınıf için yaşamının neredeyse tamamı anlamına gelen burjuvazinin onlar için kurguladığı hapishaneden başka bir şey değildir. Bu kölelik sistemi asırlardır süregelmiş ve bugün sorgulanamayacak kadar yazgısal bir duruma evrilmiştir. Bu yazgıyı biz yazmadık. Bu yazgı efendiler ve zorbalar tarafından dayatılmış ve empoze edilmiş bir yazgıdır ve değişemez değildir.

Bizler efendilerin bizim için çizdikleri bu kaderi reddediyoruz ve kendi kaderimizi kendi koşullarımızı yaratarak belirleyebileceğimize inanıyoruz. Hayatın her alanında sömürülmeye ve onların sahte "insani" değerlerine ve kurumlarına saygı göstermiyoruz ve elimizden geldiği kadar bu tahakküm ve zulüm kurumlarını yıkmaya çalışacağız. Bu empoze edilmiş ve işkenceyle, zulümle dayatılmış gerçekliğe meydan okuyoruz.

Önemli olan onların hizmetindeki köleliğin pratik bilgisi değil, hayatta kalmak için gereken yaşamsal bilgiye sahip çıkmaktır. Bilgi efendiler tarafından ellerimizden alınmış ve hayatlarımız kibirli ve kendini beğenmiş uzmanlara ve otoritelere teslim edilmiştir.

Sistemin bizim için biçtiği rolleri yerine getirmek için makinenin birer parçaları olarak yetiştirilmek üzere planlanmış herhangi bir bilgiyi reddediyoruz. Makinenin dişlileri olarak istediğimiz dişliyi olabilme özgürlüğü talebinin, efendinin kölesinde yarattığı bir şükür ahlakından kaynaklandığını düşünüyoruz.

Şükretmeyi, boyun eğmeyi, itaat etmeyi ve haksızlıklar karşısında kayıtsız kalmayı salık veren bu köle ahlakına karşı herkesi başkaldırmaya çağırıyoruz. Burjuvazinin ve efendinin ne demokratik ne özerk ne parasız ne de özgürlükçü eğitimini istemiyoruz. Irkçılığı, yabancı düşmanlığını, farklı olana savaş açmayı, mülkiyetçiliği, eşcinsel ve azınlık düşmanlığını, kalkınma adına çevresel kıyımları, ulu önderlere boyun eğmeyi, haksızlıklara karşı kayıtsız kalmayı salık veren hiçbir kurumun meşruluğunu kabul etmiyoruz.

Bizler bilginin insanların gündelik yaşamında paylaşacağı bir deneyim olduğunu düşünüyoruz. Bunun bilgiyi kurumların veya otoritelerin ellerine teslim etmek yerine, toplulukların her bir ferdinin kendi gönüllü katılımıyla gerçekleştirebileceği bir durumun yaratılmasıyla mümkün olduğunu düşünüyoruz.

İstediğimiz şey bu sistem var oldukça gerçekleşmeyecektir, bunu biliyoruz. Bu yüzden eylemlerimiz sadece bu ölümcül sistemin yarattığı sorunlarla boğuşmak değil, sistemin kendisine yönelik olmalıdır. Herhangi bir uzlaşma ve reform talebinde bulunmuyoruz. Otoritelerin ve uzmanların bizim için bir şey yapmalarını istemiyoruz. Eğer bizim için bir şeyler yapmak istiyorlarsa; yapmalarını istediğimiz tek şey bu dünyadan defolmalarıdır.

Biz itaat ettikçe ve boyun eğdikçe otoriteler de olacaktır. Bir makine var olduğu sürece dişlilerine ve kölelere ihtiyaç duyar. Elbette ki kitlelerin ona daha fazla itaat etmeleri için eğitim de olacaktır. Bu nedenle eğitim bizim için tek sorun değil, esas sorunun gündelik yaşamdaki sadece bir görüntüsüdür.

Bu nedenle YÖK'e karşı direniş günü olan 6 Kasım'ı efendiden kırıntı isteyen reformcu taleplerle değil eğitilmeye ve uysallaştırılmaya, bilginin iktidarına, iktidarın bilgisine kısacası topyekün sisteme karşı bir direniş gününe dönüştürmeyi tercih ediyoruz. Özgürlüğe tutkusu olan, sistemin kölelik bilgisini reddeden, eğitilmiş olmaktan nefret eden herkesi birlikte hareket etmeye, tüm kurumlarıyla birlikte bu sisteme karşı direnmeye ve isyan etmeye çağırıyoruz.

EĞİTİME HAYIR! EĞİTİM KURUMLARI DAĞITILSIN! BİLGİ SOKAĞA! UZMANLAR ÇÖPE!

6 Kasımda zombiler Beyazıt da isyan etti

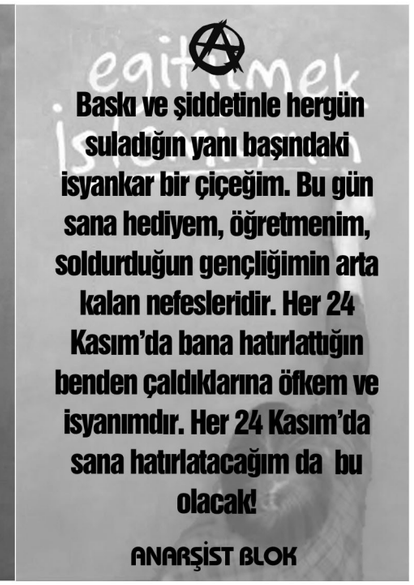

24 Kasım "Kutlandı"!

"HİÇBİRŞEY KUTSAL DEĞİLDİR!"... 23 Kasım akşamı İstanbul'un Avcılar, Maçka, Beşiktaş, Kadıköy semtlerinde ki ilköğretim ve liselerde Anarşistler Öğretmenler gününü zehir ettiler. Eğitim kurumlarının tabelalarını ve duvarlarını boyaladılar, okulların bahçelerine küçük kuşlamalar fırlatarak bu kutsal günün anlamsız önemini pekiştirdiler. Ayrıca okulları çevreleyen duvarlara yazılamalar yaptılar. (Okul hapishane, Öğretmen gardiyan, Hayaller teslim alınamaz, Okullar yıkılsın, Bilgi sokağa, Eğitime hayır) 24 Kasım sabahı tüm öğrenciler öğretmenlerine sahte sevgi gösterileri yapmak zorunda kalacaktı, onlara hediyeler alacak ve çeşitli etkinliklerle Öğretmenler Gün'lerini kutlayacaklardı. Öğrenci daha birkaç gün önce tarafından fırça yediği, aşağılandığı, korkutulduğu ve dayak yediği öğretmen denen "piyon"a olmayan sevgisini göstermek üzere yine öğretmenler ve okul idaresi tarafından organize edilen bilindik Öğretmenler Günü ritüellerini yerine getirmek zorunda kalacaktı. Hediye almayan öğrenciye ise öğretmenin aklının bir kenarına yazılarak ileride kötü not ve kötü muamele olarak geri dönecekti. Bu yüzden her öğrenci en güzel hediyeyi almaya özen göstermek zorunda kalacaktı. Öğretmen ve okul idaresi o kadar kibirlidir ki, kendi gününü kendi kutlar ve öğrencileri kendilerini kutlamaya zorlar. İşte eğitimin ne işe yaradığının kanıtı: Efendiye koşulsuz itaat ve saygı.Çünkü sistem baş kaldırmayan ve boyun eğen bireyler ister. Anarşistler kafada ki ezberleri bozarak Öğretmenlere ne çiçekler uzattılar, ne de sevgi sözcükleri... 24 Kasım da sabah evlerinden çıkanlar isyan çiçeklerinin kokusunu kırmızı boyanın kokusunda, soldurulan gençliğin sessiz çığlıklarını duvarlara yansıyan yazılamalarda ve bahçeleri, sokakları süsleyen hatıra notlarında buldular.

Öğrenci(Eğitilen): "Potansiyel". Sisteme uygun köle potansiyelini taşıyan birey .

Okul: Sisteme uygun köle üretim kurumları. Etrafı duvarlarla çevrili, bedeni ve düşünceyi biçimlendirme kurumu.

Öğretmen(Eğitmen): Sisteme uygun köle üretim görevlisi. Biçimlendirme ve kontrol misyonunu yerine getiren kişi.

Okul Idaresi: Üretim sürecini denetleyen alt mekanizma. Eğitilen, eğiten ve aile ilişkisini denetleyen kurullar.

Ö.S.S: Köle uygunluğu seviyesi tespit sınavı.(Dar zamanda hal tespiti).

Milli Eğitim Kurumu(MEK): Üretim sürecini denetleyen üst mekanizma.

Şirket: Köleyi sisteme uygunluğuna göre ayıran ve üretim tüketim ilişkisindeki yerini almasını sağlayan kurum.